

[Maigaard.]

direktiver, der er vedtaget, siden vi blev medlemmer, altså i de 4 første måneder af dette år, så har i januar måned Ministerrådet vedtaget 17 forordninger, Kommissionen 198, og Ministerrådet har vedtaget et direktiv. I februar har Ministerrådet vedtaget 33 forordninger, Kommissionen 301. I marts har Rådet vedtaget 21 forordninger, Kommissionen 275. I april har Rådet vedtaget 21 forordninger, Kommissionen har vedtaget 184. Og så har jeg i farten glemt, at Ministerrådet også i marts har udstedt et direktiv. Alt i alt betyder det, at Kommissionen på disse 4 måneder har udsendt 958 forordninger, Ministerrådet 92 forordninger og 2 direktiver.

På denne baggrund synes jeg, man må stille sig spørgsmålet, hvordan folketinget stillet over for denne meget, meget store sagsmængde kan gå ind i denne kæmpeopgave og blot dog få nogen føling med det, der sker. Skal vi, synes jeg, vi må spørge os selv, prøve at få hold på denne opgave, i alt fald på dens hovedlinjer, eller skal vi give op og erkende, at EF betyder en hidtil ukendt styrkelse af den udøvende magt? Jeg håber, vi vil få mulighed for at drøfte, hvordan også denne side af arbejdet kan komme ind i folketingets arbejdsgang.

Jeg tror dog ikke alene, det er folketinget, der har problemer med denne fantastiske mængde af sager, der udgår fra Bruxelles. Jeg vil gerne spørge, hvordan regeringen følger disse sager. Hidtil har det været sådan, at de sager, som havde lov- eller lovlignende karakter, er blevet omhyggeligt forbedret, de blev underkastet en meget omhyggelig behandling, en lang, lang række af dem endte i justitsministeriets lovkontor. Men hvordan er det nu? Jeg vil gerne spørge regeringen, om justitsministeriets lovkontor har nogen levende chance for at følge med i dette meget omfattende arbejde? Er det sådan, at direktiver og forordninger prøves i lovkontoret, eller er det sådan, at de bare går ind i maskinen? Jeg tror nemlig, at det ikke bare er folketinget, der står over for en meget stor, måske uløselig opgave. Jeg tror i og for sig også, den er ganske svær for regeringen. Jeg tror, denne fantastiske mængde af sager stiller os over for en opgave, som nok ingen af os havde forestillet sig, før vi kom ind i EF.

Der har — det nævnte jeg i min indledning — været tale om Europaparlamentet, og der har også været tale om, at man måske kunne bruge dette parlament som en kontrolmekanisme. Jeg hæftede mig ved de bemærkninger, som den konservative ordfører, hr. Knud Bro, lagde frem. Det karakteristiske var, at hr. Knud Bro ønskede flere beføjelser til Europaparlamentet, samtidig med at han foreslog et direkte valg til Europaparlamentet, og det er vel logisk, at de to ting går sammen: direkte valg og flere beføjelser. Jeg skal, fordi jeg tror, det er en af markedsmodstandernes opgaver i denne sag, minde om, hvad det konservative folkeparti sagde umiddelbart før folkeafstemningen i sit program „Når Danmark kommer i EF“. Her siger man:

„På alle områder, hvor der ikke ved traktaten mellem Danmark og EF er overladt beføjelser til EFs institutioner, må beslutningerne fortsat træffes i folketinget — ligesom det må være tilfældet i de andre medlemslandes parlamenter. Det bør lovfæstes, at regeringen skal forelægge Europaproblemerne i folketingets markedsudvalg, før den er med til at træffe beslutningerne i Bruxelles. Samarbejdet i Europa skal fortsat foregå mellem suveræne nationalstater, der hver for sig bestræber sig for at samordne deres lovgivning, hvor dette er praktisk. Men det vil være naturligt, at samarbejdet inden for EF gradvis udvikler sig til stadig flere områder. I takt med denne udvikling skal Europaparlamentet tillægges stigende betydning.“

Det interessante var altså, at de konservative før den 2. oktober forestillede sig, at Europaparlamentet kunne tillægges stigende betydning, hvis flere opgaver blev inddraget i samarbejdet. Men det var ikke det, hr. Knud Bro sagde i dag. Hr. Knud Bro sagde i dag, at sådan som det er nu, bør vi give Europaparlamentet flere beføjelser — han nævnedes forholdet til Kommissionen, dens enkelte medlemmer, han nævnedes budgetkontrol — og vi burde gå ind på direkte valg. Det er altså ikke det, man fortalte de konservative vælgere før den 2. oktober, der nu lægges frem som konservativ politik i dag. Det synes jeg skal siges.

Mit partis ordfører har været inde på det ønskelige i, at der fra regeringens side blev